

Deň zúčtovania

Je nezvyčajné ticho. Obyčajne rušné mesto utíchlo. Mám pocit, že ma všetci pozorujú. Akoby matka príroda vedela, že dnes je ten deň a chcela mi pripraviť tie najlepšie podmienky. Na moju smrť. Nikto to za mňa neurobí. Musím to urobiť sám. Pre ňu. Pre neho. Za ich biedne životy musím obetovať ten môj. Ale mne to nevaďí, lebo oni boli jediní, ktorí dali môjmu životu zmysel. Zachránili môj život toľko krát toľkými rôznymi spôsobmi. Zrazu zacítim niečo malé, niečo čo mi steká po tvári. Je to slza. Malá bezvýznamná slza smútku, čo sa skotúľala na chladný a tvrdý betón pod mojimi nohami a priniesla vlnu smútku. „No ja to rozhodne za teba neurobím,“ hlesol muž v obleku, ktorý ma priviedol späť do reality. „Ale ja nechcem zomrieť. Nie dnes. Nie pádom.“ Zrazu sa jeho kamenný výraz tváre zmenil na veľký úškrn. „Pád nie je to, čo ťa zabije. A ty by si to mal vedieť najlepšie. Nikdy to nie je pád. Je to dopad.“ Zamyslel som sa. Nikdy by mi nenapadlo, že tento deň príde tak rýchlo. „Nepozeraj sa tak na mňa,“ pošepkalo mi to monštrum, „vedel si, že moja odplata raz príde.“ Nabral som odvalu a zavrčal som mu do tváre: „Keď to neurobíš ty, tak kto potom?“ Neodpovedal. Jeho zrak sa upál na okraj budovy. Niet cesty späť. Dnes to všetko konečne skončí. Musím to urobiť. Ale predtým s ním chcem hovoriť, navždy sa rozlúčiť. Vytiahnem telefón z môjho teplého kabáta. Onedlho ho nebudem potrebovať. Pomaly stláčam tlačidlá. Každé tlačidlo ma posúva bližšie ku krutej pravde. Už ho počujem. Každé slovo, ktoré mu poviem ma bolí viac a viac. Tie klamstvá, ktorými ho krmím. Nikto z nás im neverí. No on nevie, že ak neskončím svoj život, tak ten muž vedľa mňa ho zoberie jemu. Počujem ho kričať. Počujem jeho zmätenie, chce, aby som zišiel dole. Trhá mi to srdce. Netuší, že tu nie som sám, že nemôžem. Oči ma už od toľkého zdržiavania *síz* začali štípať. Moje posledné zbohom. Aby som ich udržal v bezpečí. Vždy som sa bál výšok, no dnes tu stojím na kraji jednej z najvyšších nemocníc sveta. Toľká irónia. Pomaly sa postavím na kraj. Poobzerám sa. Výhľad je krásny. V kútiku oka uvidím nejasný obrys postavy. Je to on. Uteká oproti mne. „Stoj tam, kde si,“ zakričím do telefónu a hodím ho nahnevane na zem. Zhlboka sa nadýchnem. Dnes je ten deň. Deň zúčtovania. Iba jeden krok vpred... a môj život je preč.